Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237; (201) 434-0807; з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200; з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 84. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 12-го КВІТНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 12, 1980 No. 84. VOL. LXXXVII.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС ВИРІШИВ: "UKRAINIAN WEEKLY" ОДЕРЖУВАТИМУТЬ УЖЕ ТІЛЬКИ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

Джерзі Сіті. Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу однодушно вирішив, щоб починаючи з днем 1-го травня ц.р. повернутися до поредньої системи висилки англомовного „Українського Тижневика" тільки тим членам і не-членам УНСоюзу, які собі цей тижневик замовлять та передплатять його. У надрукованому побіч офіціяльному зверненні Екзекутивного Комітету УНС у цій справі сказано в чому діло. Отже, справа в тому,що для заощадження коштів окремого друку і окремої висилки цього тижневика тільки його передплатникам, Головний Екзекутивний Комітет УНС в 1948-му році рішив друкувати цей тижневик разом із щоденником і тим самим „автоматично" висилати його всім передплатникам щоденника, бо це в тодішніх відносинах дешевше виносило, ніж окремий друк і окрема висилка самого тільки тижневика, хоч і для меншої кількости передплатників. Тепер ситуація змінилася, бо тижневик від липня 1976-го року вже і так друкується окремо та вдвоє збільшеній величині, хоч у зменшеному форматі, а кошта паперу і пошти так горендально збільшилися, що багато подібних публікацій збільшили кількакратно передплату на них, або взагалі перестали виходити.

У подібній загрозі опинився і „Український Тижневик". Ситуацію допоможе зрозуміти зіставлення деяких цифер. Отже: продукція одного числа „Українського Тижневика" в теперішньому тиражі 17,000, себто його зредаґування і друк та папір і пошта, виносить кругло 2,600.00 долярів, отже продукція одного примірника тижневика коштує 15.3 центи, що дає річно 7.96 дол. Тим часом, досі члени УНС платили за цей тижневик у передплаті тільки $2.50 річно, а не-члени $6.00 що все разом не покривало навіть половини коштів продукції. Що більше, на всіх 17,000 друкованих і висиланих примірників тижневика було тільки 1,001 окремих передплат від членів УНС та 733 від не-членів,усі інші члени УНС, які передплачують „Свободу", одержували цей тижневик цілком безкоштовно, а деякі з них ще й урґували, щоб їм тижневика не висилати, бо вони не читають по-англійськи. Очевидно, що були й деякі добрі сторінки такої безкоштовної висилки тижневика, зокрема для інформації англомовного світу, але ті користі навряд чи „виплачуються" та навряд чи рекомпенсують бодай у малій мірі ті горендальні кошти, що їх мусить покривати УНСоюз.

Цими й подібними міркуваннями керувався Головний Екзекутивний Комітет УНС, вирішивши повернутись до попередньої системи висилки тижневика тільки тим членам і не-членам УНСоюзу, які собі цього бажають та які це бажання потвердять висилкою бодай тієї мінімальної передплати, яку на цю без сумніву дуже вартісну публікацію встановлено. Головний Екзекутивний Комітет, вирішуючи цю зміну, зглядно це повернення до давньої системи, не мав жадного сумніву щодо свідомости найширшого загалу членства та його повного зрозуміння необхідности і багатобічної користи з цієї зміни для всіх і тим самим масового зголошення на передплату тижневика.

Усі передплатники „Свободи" цими днями одержать окреме звернення в цій справі, до якого долучено, для їхньої вигоди, відповідну карточку на замовлення „Українського Тижневика" та готову і оплачену на пошті зворотну коверту, в якій вони повинні це виповнене замовлення та належну передплату негайно повернути до Адміністрації „Свободи". Головний Екзекутивний Комітет УНС впевнений, що це вчинять поголовно всі передплатники „Свободи", члени і не-члени УНСоюзу.

ЗВЕРНЕННЯ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УНС

У СПРАВІ ПЕРЕДПЛАТИ „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА"

До ВШ. Передплатників „Свободи"

Вельмиповажані!

Повідомляємо Вас, що починаючи з днем 1-го травня ц.р. англомовний „Український Тижневик" одержуватимуть ті передплатники „Свободи", члени і не-члени УНСоюзу, які цей тижневик замовлять і окремо передплатять.

Річна передплата цього „Українського Тижневика" виносить $5.00 для членів УНСоюзу і $8.00 для тих, що не є членами.

Для інформації коротко пригадуємо:

Ця зміна щодо окремої передплати за англомовний „Український Тижневик", яку вирішив Головний Екзекутивний Комітет УНС на своїх нарадах з кінцем минулого 1979-го року, фактично не є зміною, а тільки поверненням до первісної системи.

Як багатьом відомо, УНСоюз почав видавати англомовний „Український Тижневик" для своїх англомовних членів з-поміж народжених уже в Америці поколінь на підставі рішення 18-ої конвенції УНС, яка відбулася в 1933-му році в Детройті. Від того часу аж до 1948-го року „Тижневик" появлявся окремо в зменшеному („таблойд") форматі і його висилано окремо тільки для тих, що його передплатили.

У 1948-му році переведено зміну з ощадностевих міркувань: виявилось бо, що друк тижневика разом із щоденником та поштова висилка разом із щоденником для всіх передплатників щоденника коштуватиме менше, аніж коштує окремий друк і окрема висилка „Тижневика" тільки для його передплатників.

Ця система спільного друку і спільної висилки „Тижневика" із щоденником тривала до липня 1976-го року, коли то знову згідно з рішенням 28-ої Конвенції УНС в 1974-му році та з нагоди 200-річчя З'єднаних Стейтів Америки — повернено до попередньої системи, себто окремого друку „Українського Тижневика" у малому („таблойд") форматі та окремої поштової висилки, з тією тільки коштовною різницею, що цей „Тижневик" висилається не тільки його передплатникам, але висилається його безкоштовно всім передплатникам щоденника без уваги на те, чи вони собі того бажають. До речі, цілий ряд передплатників щоденника зверталися до Адміністрації „Свободи", щоб їм цю висилку „Тижневика" припинити, бо вони не можуть з нього користати.

Це коротко для інформації.

Отже, починаючи з днем 1-го травня ц.р.,англомовний „Український Тижневик" одержуватимуть уже тільки ті читачі „Свободи", які цей „Тижневик" замовлять і перешлють належну за нього передплату.

Для вигоди читачів, долучуємо до цього листа карточку на замовлення, яке прохаємо виповнити та разом з належною передплатою переслати в також залученій та оплаченій на пошті зворотній коверті в найкоротшому часі. Повторюємо, що, починаючи з днем першого травня, англомовний „Український Тижневик" одержуватимуть уже тільки ті передплатники „Свободи", які його замовлять та надішлють належну передплату.

Про величезну вартість цього „Тижневика" зайво було б говорити, бо вона наявна. Проте, з уваги на постійно збільшувані кошти такої публікації, її продовжування залежатиме у великій мірі від тих, бодай мінімальних, передплатників та від усіх читачів.

Очікуємо Вашого швидкого відгуку, себто замовлення і передплати.

Іван Флис, гол. предсідник

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ЗНОВУ ПЕРЕСТЕРІГАЄ ІРАН І СОВЄТІВ, НЕ ВИКЛЮЧАЄ ВІЙСЬКОВОЇ АКЦІЇ

Вашінгтон. — Президент Джіммі Картер минулого четверга, 10-го квітня, знову перестеріг Іран, що Америка, як „ображена-засмучена (агрівд) нація", використає кожне вжиття своєї сили для звільнення захоплених в Теграні американських закладників, відмовляючись при цьому виключити вжиття військової сили.

Виступаючи тут на конвенції Американського т-ва газетних редакторів, президент Картер рівночасно висловив рішучість видержати „продовжуваний час збільшеного напруження" з Москвою аж доки останній совєтський вояк не буде відкликаний з Афганістану. Президент повторив уже раніше висловлене запевнення, що тільки після повного відкликання совєтських військ з Афганістану Америка була б схильна прилучитися до спільних гарантій невтральности Афганістану та невтручання в його внутрішні справи. Президент Картер дальше промовисто заявив, що його рішуче становище в справі Афганістану може послужити Москві за „дуже виразний сигнал", що будь-яку дальшу совєтську агресію Америка зустріла б уже „не тільки економічними і політичними акціями".

Президент Джіммі Картер

Ще гостріше становище в цих справх зайняв на цьому зібранні колишній державний секретар в уряді президента Ніксона, Генрі Кіссінджер, який вважає, що Москву могло заохотити до агресії в Афганістані здержливе відношення президента Картера до попередніх совєтських агресивних акцій.

ЕВРОПЕЙСЬКІ СОЮЗНИКИ ЗСА ЗНОВУ ЗАСУДЖУЮТЬ ІРАН, АЛЕ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВІД САНКЦІЙ

Лісбона, Португалія. — Дев'ять західньоевропейських союзників Америки, зорганізованих у Спільному Ринку та міністри закордонних справ яких відбувають тут свої наради, виступили знову з гострим засудом Ірану за захоплення американської амбасади в Теграні і задержання п'ятдесят американських дипломатів як закладників, але відмовилися від колективної підтримки заклику президента Картера до строгих економічних санкцій та евентуального зірвання дипломатичних зв'язків. Натомість в нововиданому засуді Ірану за закладників ці мінстри рівночасно заявляють, що вони вимагатимуть від своїх амбасадорів в Теграні, щоб вони вимагали від іранського президента Абольгассана Бані-Садра негайного звільнення закладників та подання точного реченця коли це станеться.

Вкоротці після засідання міністрів закордонних справ країн Спільного Ринку відбулася їх спільна зустріч із представниками ще 12 інших західньоевропейських країн, які проголосили подібний засуд Ірану за закладників, але не схвалили звернення до президента Бані-Садра і, як подають з поінформованих джерел, навіть не розглядали пропонованих президентом Картером санкцій. Це пояснюється також тим, що деякі з цих країн, зокрема таких невтральних, як Швеція і Швайцарія, мають в таких справах конституційні обмеження. Міністер закордонних справ Італії, Емільйо Кольомбо, якому припала черга проводити нарадами країн Спільного Ринку, відомого також під назвою Европейської Економічної Спільноти, після конференції заявив, що за яких два тижні має відбутися чергова конференція цієї Спільноти, на якій розглядатиметься іранську відповідь на тепер схвалене домагання, але при цьому додав, що не передбачається жадної нової акції, якщо на неї не погодилися б одностайно всі члени Спільного Ринку.

Уряд ЗСА настоює на бойкоті Олімпійських ігрищ

Вашінгтон. — Не зважаючи на публічно висловлені бажання деяких американських атлетів взяти участь в літніх Олімпійських ігрищах в СССР та вагання деяких членів Олімпійського комітету ЗСА зайняти ясне становище в цій справі, Уряд ЗСА настоює на бойкоті ігрищ з уваги на інвазію СССР на Афганістан, навіть якщо б це мало означати примінення надзвичайних законів.

У цій справі спеціяльні дорадники президента Джіммі Картера відбули наради з провідними членами Конґресу ЗСА, видвигнувши можливість уведення змін у законі з 1978 року, який зобов'язує ЗСА до участи в Олімпійських ігрищах і дозволяє на субсидії для аматорського спорту з федеральних фондів. Інші альтернативи, що їх обмірковує Уряд ЗСА — це відібрання пашпортів атлетам ЗСА або й проголошення наглого стану президентом Картером згідно зі законом з 1977 року. Речники Білого Дому запевняють, що ці заходи були б примінені тільки у скрайному випадку, передбачаючи, що Олімпійський комітет ЗСА таки піде назустріч настанові президента Картера і винесе відповідну резолюцію вже під кінець цього тижня.

У наслідок заклику президента Картера до бойкоту ігрищ в СССР, деякі приватні фірми, які раніше зобов'язались дати добровільні датки на вивінування американської екіпи, зволікають з такими датками, вимагаючи від Олімпійського комітету ЗСА ясного становища в якнайшвидшому часі. Екзекутивний директор Комітету Дон Міллер заявив, що у першому кварталі року вдалось зібрати тільки 3 із заплянованих 4,2 мільйона долярів. Він твердить, що заклик президента Картера до бойкоту і натиск його дорадників „викликав огірчення серед спортовців і членів Комітету та причинився до гострої поляризації".

КОРОТКІ ВІСТІ

В Америці

АНАЛІЗА ОЩАДНОСТЕВИХ ЗАХОДІВ президента Картера викликує щораз ширшу дискусію. Критики програми Президента великою більшістю висловлюють думку, що крім збалянсованого бюджету і обмеження кредитів та обігу гроша потрібно буде ще інших кроків для виведення країни з тієї закоріненої інфляції, яка тепер нищить американське господарське життя й розхитує країну.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОКАЗНИКИ ОСТАННІХ місяців вказують, що ЗСА виразно входять в етап господарського застою. Останньо предсідник Ради Господарських Дорадників Чарлз Л. Шульце, опираючись на цифрах і даних про величезний спадок продажу автомобілів, потвердив, що господарка йде в напрямі рецесії.

РАЗ НА ЗМІНУ АМЕРИКАНСЬКИЙ СКАРБ закупив на суму одного більйона німецьких марок німецькі державні бонди, щоб допомогти урядові в Бонні покрити бюджетовий недобір. Є це дальший крок у фінансовій акції, яка почалася ще в січні ц.р.

ҐВЕНДОЛИН КОПЕЧНЕ, МАТИ МЕРІ ДЖО, ЯКА в липні 1969 року втопилась, коли автомобіль, що ним кермував сен. Едвард Кеннеді впав у воду на острівці Чаппаквіддік, заявила, що вона не уважає його винним у смерті дочки та піддержуватиме його кандидатуру на президента ЗСА. Мати Копечне сказала, що вона свідома „різних поголосок", однак, уважає, що це був звичайний випадок. Як відомо, батьки Мері Копечне одержали 104,904 дол. від компанії, в якій сен. Кеннеді мав забезпечення. Цей випадок не сходить зі сторінок американської преси з уваги на зголошену кандидатуру сен. Кеннеді на становище президента ЗСА.

У СЕРЕДУ,9-ГО КВІТНЯ, ОФІЦІЙНО ПОЧАВСЯ бейзболовий сезон, не зважаючи на те, що змагуни перервали тренінгові табори, не дійшовши до порозуміння в справі контрактів з власниками клюбів та погрожуючи страйком. Не зважаючи на існуючий застій, змагуни 26-ох професійних клюбів Американської і Національної ліг, в числі біля 900, погодились відбути всі заплянoвані до 22-го травня змагання, заявляючи, що вже наступного дня вийдуть на страйк, якщо не дійде до порозуміння. Пересічна заробітна платня професійного безболіста вищих ліг виносить біля 140,000 долярів річно.

У світі

ІРАНСЬКИЙ ДУХОВИЙ ПРОВІДНИК АЯТОЛЛА Хомейні гарячими словами закликає населення Іраку, свого ісламського „побратима", до бунту, до скинення теперішнього уряду та його фізичного знищення, а його співробітники засилають до Іраку узброєних терористів, як твердить уряд у Багдаді, столиці Іраку.

ПРЕЗИДЕНТ ІРАКУ САДДАМ ГУССЕЙН, НЕ ЛИШЕ накликує до того самого населення Ірану, але й, наслідуючи Хомейні, уживає його словництва. Хомейні вславився своєю погрозою „обтинати руки" своїм противникам, а тепер президент Гуссейн погрожує йому тим самим. А тим часом обидві сторони підсувають під кордон свої військові частини.

ШАХ МОХАММЕД РІЗА ПАГЛЕВІ ЗАКІНЧИВ своє 12-денне перебування в одній з військових лічниць Єгипту та в середу, 9-го квітня, переїхав до палацу Куббег на передмістях Геліополісу, де правдоподібно замешкає на постійно. Лікарі твердять, що шах Паглеві, після усунення селезінки, є на добрій дорозі до повного виздоровлення. Операцію перевів відомий американський хірург д-р Майкел ДеБейкі з Гюстону, Тексас в асисті кількох лікарів. Однак деякі лікарі в Єгипті твердять, що перевірка тканин після операції виявила, що пістряк заатакував печінку, зумовлюючи дальше лікування хемотерапією.

ЗАХІДНЬО-НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ГЕЛЬМУТ Шмідт і його коаліційний уряд приготовляють парляментарні вибори, які відбудуться в жовтні ц.р. Як звичайно перед виборами канцлер Шмідт не міг устерегтися від внутрішньопартійних суперечок і конфліктів. Цим разом головні клопоти постають на лівому крилі соціялістичної партії, де близький приятель Шмідта і голова парляментарної соціял-демокартичної фракції Герберт Венер публічно висловився в обороні потягнень СССР, які канцлер засудив, наприклад, російську інвазію на Афганістан. Хоч Герберт Венер „склярифікував" свої вислови, але гіркий посмак залишився і в публічній опінії Німеччини поширюється переконання, що між цими двома лідерами наростає конфлікт.

ВІЙСЬКОВІ ЧАСТИНИ ІЗРАЇЛЮ ОКУПУВАЛИ частину південного Ливану у відплату за терористичний напад арабських терористів, пов'язаних з Палестинською Визвольною Організацією, на дитячі ясла в пограничному ізраїльському поселенні. В часі нападу загинуло з ізраїльського боку три особи, між ними два - і піврічний хлопчик, а з другого боку всі п'ять терористів. Заходи, які поробили ізраїльські частини на зайнятій території, вказують на довше стаціонування там військового ґарнізону.

ЗАВДЯКИ ОБИЛЬНОСТИ ЗБІЖЖЯ НА СВІТОВИХ збіжжевих ринках Москві вдалося без особливих трудів закупити таку кількість пшениці і різних кормів, яку їм відмовили ЗСА.

ЕСПАНСЬКО-БРИТІЙСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ В справі Ґібральтару увійшли у нову фазу після того, як британський уряд погодився на дипломатичні переговори, а еспанський уряд знесе континентальну бльокаду Ґібральтару, встановлену ще за ген. Франка після того, як у референдумі 1967 року населення Ґібральтару подавляючою більшістю висловилося за статус кво.

ПІСЛЯ ВОЄННОЇ ДОПОМОГИ, ЯКУ УДІЛИЛА Й далі уділює Куба Анґолі, прийшов час для Анґолі заплатити за цю допомогу. Під кінець березня ц.р. велика урядова делеґація Анґолі на чолі з президентом Джозефом Душ Сантушом відвідала Кубу, відбула ряд розмов, а між ними обговорила з Кастром пляни дальшої збройної акції проти національно-визвольних сил Анґолі, які й надалі ведуть збройну партизанську боротьбу. Делеґація зобов'язалася до великих господарських концесій для Куби.

СТЕЙТОВА РАДА ОСВІТИ В НЮ ДЖЕРЗІ, відношенням голосів 9 до 1, зарядила введення обов'язкового статевого виховання у всіх публічних школах цього стейту, починаючи з 1983 року. Цей плян, який включає цілий ряд специфічних курсів від гігієни тіла до статевих відносин, має стати зобов'язуючим у всіх 600 шкільних округах стейту від садочка до останнього року навчання у середніх школах. Одержання середньошкільних дипломів мало б бути зумовлене обов'язковим слуханням деяких курсів навчання у рамках програми про „родинне життя". Голосування відбулось серед бурхливих протестів батьків і представників різних організацій, які заповіли дальшу боротьбу проти цього пляну у стейтовій леґіслятурі.

У ПЕРЕДВИБОРЧІЙ КАМПАНІЇ

Конґресмен Джек Кемп, республіканець з Ню Йорку (другий зліва), оточений українськими політичними діячами-республіканцями під час недавньої Конференції етнічних провідників у Вашінґтоні, Д.К., що була влаштована Відділом Національностей вибору Ріґена на президента. На світлині (зліва): Юрій Нестерчук з Ґрінбелту, Меріленд; конґресмен Джек Кемп; Богдан Футей, головний контролер УНС і правник з Клівленду; Богдан Денисик і Андрій Білик, обидва з Александрії, Вірджінія. Д-р Футей є координатором для вибору губернатора Ріґена в стейті Огайо. Інші на світлині є члени Відділу Національностей для вибору Ріґена. Понад шістдесят етнічних провідників, деякі з них аж з далекої Каліфорнії, були учасниками Конференції етнічних провідників, на якій конґресмен Кемп був головним промовцем.

Кубинські поліціянти поранили три особи в перуанській амбасаді

Гавана, Куба. — Кубинські поліціянти поранили дві старші особи і семирічну дитину в перуанській амбасаді, де від п'ятниці 4-го квітня перебуває біля 10,000 втікачів, які бажають виїхати з Куби. До перестрілу дійшло у середу, 9-го квітня, коли поліція намагалася задержати втікача, який краденим таксі старався продістатись до амбасади.

Також у середу невідомий чоловік мускулярної будови, погрожуючи автоматичною пістолею, схопив у Лос Анджелесі, Каліф., пасажирський літак компанії „Амерікен Ейрлайнс" і наказав залозі в числі 7 осіб завести його до Гавани, на що капітан літака мусів погодитись під терором. Після затримки у Даллас, Тексас, для поповнення пальним, літак приземлився в Гавані, де поліція придержала схоплювача, дозвоючи залозі повернутись до ЗСА. В середу увечері літак приземлився у Маямі, Фльорида.

У міжчасі, уряд Перу звернувся із закликом до країн Південної Америки допомогти йому у розв'язці проблеми кубинських втікачів в амбасаді в Гавані. Ситуація погіршується, бо число втікачів зростає, а площа амбасади величиною 2,000 кв. метрів не може їх помістити. Кілька десяток кубинських селян, які прибули до Гавани, довідавшись про можливість виїзду з Куби, поліція заарештувала,а інспірована властями товпа їх побила.

Уряд ЗСА обіцяв уділити право азилю тим кубинцям, яким вдасться добитись до країн, з якими ЗСА вдержують дипломатичні зв'язки. Кандидат Республіканської партії на президента ЗСА Рональд Ріґен звернувся із закликом до уряду ЗСА негайно прийняти кубинських втікачів та співпрацювати тісно у тій справі з урядами Перу та інших країн Південної Америки. У ЗСА, де перебуває понад 250,000 еміґрантів з Куби, проходять демонстрації із закликом до повалення комуністичного режиму Фіделя Кастра.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ЗАГОСТРЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

Протизаконне й нелюдське ув'язнювання іранськими державними чинниками американських громадян і спроби тих чинників шантажувати людськими терпіннями уряд ЗСА остаточно довело до давно передбачуваного наслідку. ЗСА були змушені зірвати дипломатичні стосунки з Іраном та проголосити політику санкцій.

Того самого дня відбувся новий напад арабських терористів на дитячі ясла в кібуці, недалеко від ливанського кордону. У висліді того нападу згинули всі п'ять терористів, що брали у ньому участь, вбито два-і піврічного хлопчика, загинули два ізраїльтяни — один вояк і один працівник кібуцу — а понад десяток ізраїльтян було поранених.

Опісля згідно з послідовною відплатною політикою Ізраїля, прийдуть збройні акції уряду цієї країни проти Ливану, звідки прийшли терористи. Як далеко відплатні акції Ізраїля проти Ливану підуть, невідомо, але дотеперішній досвід учить, що вони будуть рішучі й важкі.

Напад на ясла стався у цей день, коли президент Єгипту Садат прибув до Вашінґтону з ціллю знайти розв'язку ізраїльсько-арабського конфлікту та розпочати кроки в напрямі злагіднення загального загострення у цьому районі. Після нього на другий тиждень у тій самі цілі прилетить до ЗСА прем'єр-міністр Ізраїля Беґін. Одначе комусь дуже залежить на тому, щоб положення на Близькому Сході загострювалося. Можна здогадуватись, що власне той чинник, — а хто ним є, не треба показувати пальцем — подбав, щоб стався такий жорстокий, а ще більше безглуздий напад.

Рівнобіжно з тими подіями Іран, крім провокації ЗСА, здобувся ще й на інший „подвиг". Відомий член групи, очоленої головним „революційним суддею" Аятоллею Калькаді, кинув ґранату під час шкільної церемонії у Багдаді, якою вбив активного діяча Революційної Ради Іраку, Раріка Азізі. Ясне, що Ірак тепер відповість. Знаючи яка це була відповідь, іранські керівні чинники зарядили поготівля на кордоні з Іраком та загальне поготівля армії фльоти й летунства та ісламської революційної гвардії.

Таким чином „хтось" крок за кроком завогнює відносини на Близькому Сході, щоб не допустити до мирного полагодження конфліктів.

„НЕ ПОЛАГАЄТЬСЯ..."

У вівторок, 25-го березня ц.р. у Києві почалася перша сесія Верховної Ради УССР десятого скликання. Як прийнято в „країні рад" цей „парлямент" навіть не дебатував над денним порядком, бо його день передтим устійнено як подає „Молодь України" з 26-го березня, — на засіданні „Ради Старійших", яким проводив член Політбюра В. В. Щербицький.

Згідно з прийнятим порядком у програмі цієї першої сесії, а так само буде з кожною дальшою сесією, є: „підвищення ефективности і якости праці... успішного виконання державних плянів і соціялістичних зобов'язань". Як відомо державні пляни намічує Москва, бо вона є столицею держави, і столиці республік нічого у тих справах говорити не мають права.

У вступному слові один із найстарших віком депутатів Л. Д. Юпко зі Запоріжжя, який і відкрив сесію, похвалив, очевидно, Комуністичну партію, большевицький уряд, а найбільше Л.І.Брежнєва, і запевнив, що „трудівники міста і села прагнуть працювати ще краще, ще ефективніше". Про український нарід і згадки не було, бо і пощо? Зате з подиктованої йому промови відчитав старенький Юпко про „радянський народ", який цього року відзначає 34-ліття „перемоги"

Після Юпка переповідав те саме Щербицький, тільки „своїми словами". На кінець свого виступу він запропонував „знову" на голову Президії Верховної Ради О. Ватченка. Присутні, як один, „тривалими оплесками" пропозицію прийняли. Опісля такими самими оплесками „обрали" на голову Ради міністрів УССР — на пропозицію В. В. Щербицького — „знову" О. Ляшка. Решта програми проходила так само, як і на попередніх сесіях.

Про політику УССР внутрі й назовні, про ґльобальні справи про проблеми, які хвилюють усі народи в світі цьому „парляментові" дискутувати „не полагається".

А проте, лапають. Так і пригадується передрукований в в Альманасі УНС на 1980-ий рік репортаж Гаврила Стріляного з України: „І чого оце я ляпаю?", в якому м.і. сказано: „... Телевізор влучено. Передавали урочисту частину якогось собі нагородження орденом. Виступав Брежнєв. Люди в залі часто підводилися і довго ляпали в долоні. Ми позирали в телевізор, прислухалися до фраз першого керівника держави. Знову заляпали в залі... І Вояк промимрив — Ляпають... І то кожний ляпає і думає: І чого оце я ляпаю?..."

Там дальше ляпають, і тільки ляпають, бо висловлювати свою думку „не полагається".

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ЗВЕРНУВСЯ З ПРОХАННЯМ до підприємців і суспільних організацій в ЗСА, щоб вони взяли активну участь у розгортанні співпраці між ЗСА і країнами Середущої Америки. Ще в січні ц.р. Президент започаткував цю акцію, яка на початку квітня закінчилася створенням Караїбсько-Центрально-американської Акції. Головою нової організації став Роберт Ґрагам, губернатор Фльориди. Він заповів дуже широку розбудову в приватній і суспільній площинах між ЗСА і американськими сусідами на півдні.

ПІСЛЯ ВІДНОСНО КОРОТКОЇ КРИЗИ ВДАЛОСЯ італійським політикам створити новий уряд, традиційно очолений християнськими демократами. Уряд цей є великим пересуненням в італійській внутрішній політичній ситуації. Дотеперішню урядову центро-праву коаліцію заступила центро-ліва коаліція з участю соціялістів. Соціялісти зреклися своєї вимоги, щоб до уряду включати представників італійської Комуністичної партії. Зате християнські демократи пообіцяли включити в програму нового уряду цілий ряд соціялістичних дезидератів.

Роман Рахманний

СЛІВ ІЗ ПІСНІ НЕ ВИКИНЕШ, ІДЕЇ НЕ ЗАМІНИШ

Хто вдумливо слухає співи Страсного і Великоднього тижнів, той кожного разу переконується у неповторній силі творчого людського духа, що його до діяння збудила ідея спасіння людства самопожертвою на хресті. Навіть ідеологічно-програмні вороги християнської ідеї мусіли це визнати, бо всі їхні спроби замінити зміст і музику християнства своїми концепціями та своїми піснями закінчилися безславною невдачею.

До такої невдачі признався Й. Сталін, коли досягнув вершка влади на піраміді, що зветься Совєтський Союз. Про це розповідав-свідчив славний знавець української народної пісні — диригент Нестор Городовенко, що своє життя закінчив у Монтреалі, в Канаді, де він декілька років керував хором „Україна" при Українському Національному Об'єднанні. Випивши „чарку гіркої" (як це писав Т. Шевченко у „Гайдамаках"), Городовенко близьким друзям розповів про те, як він із своїм хором ще в Україні поїхав у Москву, щоб співати перед Сталіном і його опричниками. Це тому, що Городовенків хор здобув перше місце на республіканському конкурсі чи фестивалі народного співання.

Льодовий діялог

— Насамперед злякав мене (і тих, що були близько мене) Клим Ворошилов. Він сказав-гукнув мені в розмові перед концертом: „Несторе, покажи кацапам, як українці співають!" ...Але того, що сказав мені після концерту Сталін, я не міг навіть у сні сподіватися. Покурюючи свою люльку, диктатор поздоровив мене з успішним концертом і несподівано запитав: — А чому ви, Несторе, не співаєте отих славних церковних пісень, що так глибоко заторкують почуття людини?...

— Я збентежився, зацукався і якось встиг промимрити: — Адже це була б релігійна пропаґанда, що її радянський закон не дозволяє...

— Ну що ж, слова можна б замінити, але музику залишити. Старі співи звучать переконливіше від всього того, що творять наші композитори... — відповів Сталін і ледь-ледь під вусом усміхнувся. Від того в мене мороз пішов по хребті, а в околиці шлунка немов кусок льоду застряг... і досі там сидить, відзивається, коли про це подумаю-згадаю.

Через музику до людських душ

Розповідь Нестора Городовенка звучала просто, нечванливо і переконливо. Якщо зважити обставину, що Сталін виростав у середовищі християнського людства і багато разів мав нагоду слухати духовні співи, то він не міг не відчути краси і сили музики, створеної під впливом загальнолюдської ідеї. Як непоганий пропагандист своєї злочинної ідеології та концепції переформування структури свого суспільства, Сталін розумів, що до людських душ можна дійти найшвидше з допомогою такої величної, чудової музики, як християнська. Його надворні композитори — та й усі інші атеїстичні музикороби — не спромоглися замінити тієї музики своєю... Навіть найдосконаліші їхні музичні твори не мали того побуджуючого тривалого впливу на людей, що твори християнських композиторів — відомих і невідомих нам з імени.

Тому він обмірковував можливість викинути слова з деяких творів і пісень церковної музики та замінити їх московсько-большевицькою тематикою. Якщо б це вдалося, тоді пощастило б, може, замінити й саму ідею християнську його концепцією матеріялістичного „спасіння всесвітнього пролетаріяту".

Та не лише Нестор Городовенко, а й Сталін добре знав, що на ділі це не було можливе. Але спокушувати диригента можна: — Ачей спокуситься на премію і, пробуючи, може досягне принаймні частинного успіху на славу Кремля. А розстріляти такого диригента, композитора чи виконавців, ми завжди встигнемо — думав русифікований етнік на троні російських царів.

Підступна спокуса

Спокуса замінити оригінальні слова своїми під якоюсь чужою переконливою музикою не завжди виходить з рота диявола сталінського типу. Бувають і чесні люди, що хотіли б свою ідею зміцнити чи поширити її між людьми з допомогою популярної та переконливої чужої мелодії. На такий лад у пісенний репертуар нашої молоді у вільному світі, а зокрема у програми виступів патріотичних хорових ансамблів, вкралися пісні сталінських та інших ідеологічно ворожих композиторів із заміненими словами. Не бракувало спроб використовувати „циганські" російські мелодії чи американські пісні на українські слова для нашого молодняку.

Але чого не вдалося досягнути Сталінові його велетенськими засобами фінансів і терору, того не можна досягти засобами слабкої еміґрації на чужому ґрунті. Сталін знав це і тому не дав рішучого наказу переробляти пісні церковної та „капіталістичної" продукції на режимні твори із режимними словами. Він знав, що — на жаль йому! — слова із пісні не викинеш, слова від музики не відокремиш, бо ідея тієї пісні пов'язала слова з музикою в невід'ємне ціле. Якщо відокремити їх, якщо замінити слова своїми, то ці слова збліднуть на тлі музики, яка все ще надихана „чужою ідеєю у вилучених словах".

„Чужа" мелодія навіть без слів несе зі собою чужу ідею.

Українська ідея може жити, прийматися в українських душах і розвиватися в нові творчі паростки тільки при передумові, що цю ідею нестиме українське слово, нерозривно пов'язане з українською музикою — світською чи церковною.

Богдан Ребрик

„РОСІЯ ЗАВЖДИ БУЛА ТЮРМОЮ НАРОДІВ"

(4)

Або візьміть підвищення цін. Це у Вас тільки щось трапиться, одразу пікети, протести, страйки й інші кризові явища. В СРСР воно хоч і протирічить пляновому господарству і марксизмові в цілому, проте є проґресивним явищем і сприяє добробутові трудящих. Тому воно не називається підвищенням цін, а лиш впорядкуванням. В наслідок цього радянська людина — безмежно щаслива. Проте, щоб жити, радянська людина змушена 'викручуватись', що в свою чергу несе за собою кримінальну відповідальність. Поскільки радянське щастя — явище масове, то довелося перетворити всю країну на суцільні табори. Лише на Україні їх 300.

А література? Чи знаєте Ви, пане Мільнер, хоча б одного поета чи письменника-українця, який створив би якийсь значний твір? (Дисидентів і дорадянську епоху не рахуймо). Не знаєте. Бо немає таких. Як і нема самої української радянської літератури. Освіта? Так, читати і писати навчили. Та й то лише через те, що напівграмотних експлуатувати легше ніж неграмотних. Наука, як твердить партія, також поняття клясове, вона, виявляється, може відволікати пролетаріят від революційної боротьби.

Саме з цих міркувань генетику, кібернетику, електроніку ще 20 років тому радянська найпередовіша наука вважала псевдонаукою і попівщиною. Тепер, правда, вже й Менделя не сварять й Вінера визнають, а Вавілова навіть реабілітували. Проґрес, так би мовити, очевидний. Одразу на декілька століть лише не вперед, а до динозаврів, певно, воно так і має бути, бо марксизм із його мавп'ячоматеріялістичною людиною на більше не здатний.

Можна навести ще безліч фактів, розкриваючи справжнє обличчя радянського режиму, їх Ви не побачите на сторінках газет і журналів. Але справа не в фактах, а суті режиму. Европа пішла далеко вперед, бо зуміла розбудити в своїх нарадах прагнення до незалежности і свободи. А тут вільнодумство завжди вважалося бунтом і переслідувалося. Росія була завжди тюрмою народів і втіленням лицемірства й жорстокости. Пам'ятаєте у Достоєвського: 'У нас в Росії в клясах інтеліґентних і не знайдеш людини, що не брехала б'. Саме тому тут відбулася революція і узурпація влади 'бісами'. Здається, Шіллєр говорив, що завоювати корону — діяння велике, а відмовитися від неї — діяння божественне. І здатна на це не лише справжня мудрість. У Кремлі ж, у цьому вмістилищі безтямного насильства й нахабного самозванства, сумні зречення від престолу, опоганення храмів і дівочої незайманости, ніколи й не пахло мудрістю. Нема її там і сьогодні. Не правда, а сила в них на порядку денному. А де диктатура й тоталітаризм, там сваволя, мракобісся і самовихваленя.

Пане Мільнер, мені залежить на тому, щоб Ви зрозуміли мене правильно. Я не ідеалізую державні порядки Заходу; і не міркування помсти, образи чи вигоди примушують мене так різко і несхвально характеризувати радянський режим. Я не ставлю собі за мету обдурити Вас. Я тільки виконую свій громадянський обов'язок.

Ви маєте право вірити мені чи не вірити, відкидати мої міркування чи піддавати сумніву. Але я твердо переконаний, що на сьогодні перед державними устроями, що існують у країнах вільного світу, при всіх їхніх плюсах і мінусах, а також необхідности постійного вдосконалення, альтернатива стоїть одна — тоталітаризм.

І нарешті, дещо про себе. Стара як світ істина проголошує: зводити наклепи, ображати — можна людину, суспільство ж недосяжне для наклепів і образ. Якщо ви невірно зображуєте його, якщо ви накинете йому пороки й недоліки, яких у нього немає, вам же й від того гірше: вас не слухатимуть і ваші вигадки викликатимуть сміх. Показати ж на справжній недолік суспільства — означає зробити йому послугу, допомогти позбутися цього недоліку. І чи можна за це гніватись?

Честь суспільства полягає не в тому, щоб не мати недоліків, бо це справа неможлива, а в тому, щоб мати відкриті очі на свої недоліки. Цього радянський режим не хоче збагнути. І це зайвий раз підтверджує його антинародний, антилюдський характер.

(Продовження буде)

Софія Наумович

ВИЗНАЧНІ ПОДІЇ НА ПОЧАТКУ 1980 РОКУ У ПАРИЖІ

Свято Державности, що відбулося 2-го лютого ц.р. у залі на площі Сен-Жермен, заходами УЦГКомітету, відбігало дуже від прийнятого стандарту. У вступному слові голова УЦГК д-р Ярослав Мусянович підкреслив актуальність нашої „хартії" — Актів 22 січня, — пізнішими його відновленнями на різних землях України, як теж сучасним покликуванням на них українського руху спротиву. З другого боку, на цій підставі, Українська Гельсінкська група доручує СКВУ домагатися в ОН деколонізації СССР.

Головний промовець, француз Макс Рішар, не обмежився до звичайного привіту, але опрацював справжню доповідь про визвольні змагання України. Вона була заразом дуже цікава і повчальна для українських слухачів. Що знають пересічні французи про Україну? — запитав доповідач і зразу дав відповідь: з телепередач історика Алєна Деко вони довідалися, що українські козаки це варвари, що напували коні у паризьких фонтанах, а з історичних джерел те, що „Україна без границь і без держави", хоч і „прагне до волі", за висловом Вольтера. Він сам, підготовляючися до цього виступу, мусів почерпнути інформації про події в роках 1917-1921, — з недрукованої ще тези Ярослави Йосипишин. Трагічна доля України щиро його зворушила. У своїй визвольній війні Україна не мала приятелів, а самих тільки ворогів, зокрема росіян. Антанта відмовилася помогти навіть ліками, бож „сепаратистам" не годиться допомагати. Багато він навчився з книжки І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація", яка саме тепер появляється французькою мовою, а також із виступів Плюща і Мороза у Парижі. Читав французькою мовою, прекрасну „Катаракту" (Більмо) Михайла Осадчого, тож драма України пригадується йому при подіях в Афганістані. Вони, здається, розбудили врешті Захід, бо Картер сказав, що він зрозумів за три дні те, чого не розумів тридцять років. Яка сліпота! Щодо противників бойкоту Олімпіяди, то вони їдучи туди, повинні б домагатися відвідин гулаґів, але чи зроблять це? Мені соромно за нашого міністра Понсе, який поспішив запевнити Брежнєва, що Франція братиме участь в Олімпіяді. Захід проковтує все, навіть тоді, коли совєтська зброя на кордонах Заходу. На Европейській раді 10-го січня ц.р. не було мови про оборону. Адже Франція може зазнати тієї долі, що й Україна у 20-их роках! Єдина альтернатива до війни, — допомога уярмленим народам і розбиття СССР. Цього домагаються українці з гулаґів і це єдина можливість відвернення війни. Україна — світова проблема, а боротьба за вільну Україну, — боротьба за Европу!...

Поза програмою, але запрошений організаторами, зголосився до слова молодий французький адвокат Жак Мікель. Він пояснив, що говорить від імени 264-ох французьких адвокатів, які за ініціятивою Л. Плюща, підписали петицію про звільнення їхнього українського „колеґи" Левка Лук'яненка. Як представник цієї комісії, він їздив до ЗСА і дістав підтримку для Лук'яненка від американських адвокатів, як теж у справі Афганістану і Сахарова. З їхніх однодумців, першим заговорив про бойкот Олімпіяди Бернар Стазі і хоча це тільки початок, то французи починають розуміти, що совєтський імперіялізм найкраще поборювати обороною України. Ми вже майже виграли бойкот у Франції, хоч совєтські вислужники нам перешкоджають. Треба далі боротися за Україну і за таких людей, як Лук'яненко, чия фраза нас усіх глибоко вразила: „Я ніколи не відречуся своїх ідей і тому мене переслідуватимуть до смерти!" Не даймо ж йому загинути, його треба врятувати!...

Обидва виступи французьких приятелів розворушили присутніх так, що вони ледве втихомирилися з появою Зені Кушпети при фортепіяні. Молода піяністка відограла „Прелюд" Ревуцького та „Фантазії на карпатські мелодії" Пилипа Бриля, — чим перемінила бойово-політичне захоплення на мистецьке, що тривало до кінця концертової частини. Бо зразу з'явилася співачка Одарка Мазурик й вони у супроводі Зені Кушпети, створили справжній дует краси у трьох аріях: „Любіть Україну" Сосюри-Фоменка, „Горить моє серце" Л. Українки — Лопатинського (в якій найкраще звучало ліричне сопрано Одарки), та „Пісня" Чупринки-Гнатишина. Сама ж Зеня виконала ще чудові „Варіяції на українську тему" Франца Ліста („Віють вітри"), яке дістало велике признання від вдячної за цю знахідку публіки і накінець „Блискучі вогні" Кльода Дебюсі, які відограла з великим темпераментом і силою, якої ніхто й не підозрівав би у тендітної дівчини.

Закінчив програму відомий, милозвучний жіночий квартет (Одарка Мазурик, Надія Білогоцька, Віра Дратвінська й Олександра Кукловська) двома піснями: „До весни" Верховинки-Залеського та „Марш синьожупанників" в обробці Р. Степаняка. Добре достосовану деклямацію „Крути" В. Янева виголосила Соня Гаврилів, а накінець усі проспівали національний славень, що й закрив програму, ведену проф. Аристидом Вирстою.

(Закінчення на стор. 4)

Д-р Микола Ценко

ВІН ПРОМОЩУВАВ ШЛЯХ У МАЙБУТНЄ

(На свіжу могилу бл.п. мґра Михайла Мадая)

Якщо колись історик схоче написати про події нової еміґрації, її праці та вкладу у наше зорганізоване суспільно-громадське життя в ЗСА, то напевно не зможе поминути скромної дати 17-го вересня 1947 року, коли створився перший Відділ „Самопомочі" у Філядельфії, що відтак дало початок до заснування Централі у Ню Йорку, а опісля — до створення коло 30 Відділів по цілій Америці, що у висліді завершилося 30-ма кредитовими кооперативами з майном майже 150 мільйонів...

У 1947 році до Америки приїхало тільки кілька родин, зокрема ці, які тут мали близьку родину, що вислала їм афідавіт та заплатила кошти дороги. І хоча це були люди різного віку, різних професій та різної освіти — їхні початки в ЗСА були дуже важкі. Склалися на це тодішні обставини. Перш усього не було помешкань, бо під час війни будовано кораблі, танки, гармати, а не мешкальні доми. Не було також запотребовань на працю, бож саме в цьому часі повернулися до ЗСА 15 мільйонів молодих американців з фронту, які розшукували за працею, а теж військова продукція не могла у швидкому часі перейти на цивільну. Тому не можна було гаяти часу.

Замешкалі українці в Америці зорієнтувались, що вкоротці тут прибудуть тисячі нових еміґрантів бо тоді в таборах в Европі було коло 100,000 осіб, які чекали на виїзд. Тут треба висловити велике признання давнім еміґрантам та їхнім дітям чи внукам, що зорганізували Злучений Українсько-Американсько Допомоговий Комітет (ЗУАДК), зібравши понад мільйон долярів, в той час видатної суми та важко запрацьованих грошей, та заплянувавши спровадити десятки тисяч українців до ЗСА. У цьому допоміг тодішній Єпископ бл.п. Амврозій Сенишин, який зорганізував Український Католицький Допомоговий Комітет у Стемфорді, що мав ті самі завдання, що й ЗУАДК. Але швидко показалося, що на те, щоб спровадити таке велике число осіб, потрібно також співпраці великої кількости громадян у ЗСА, які будуть готові не лише підписати „ашуранси", але й постаратись піднайти помешкання та працю для приїжджих.

Спочатку були навіть деякі непорозуміння, бо Дирекція ЗУАДК-у вважала, що „Самопоміч" непотрібна, що це „дублювання" акції ЗУАДК-у, що треба зосередити всю дію в одній організації і т.п. Але відтак вповні „Самопоміч" оправдала потребу свого існування. Вкоротці навіть показалася деякого роду „колізія інтересів". Бо хоча Австралія і ЗСА, по суті — обидві демократичні країни, але застосували зовсім інші методи до майбутніх горожан їхніх країн. Австралія поставила тверді вимоги: кожний, хто приїзджає до Австралії, без огляду на його професію чи освіту мусить підписати контракт, що прийме кожну працю, яку йому запропонують, відробивши дворічний контракт, щойно тоді він матиме право шукати іншу працю та свобідно поселитись. Убільшості чоловіків приміщували навіть у пустинях, недалеко від бушменів чи абориґенів, а жінок залишали у таборах із дітьми, які або працювали в околиці або одержували утримання.

Натомість у ЗСА, хоча були в той час мільйони безробітних, але тому, що тут існувало запотребування на робітників на фармі, від Уряду вийшла пропозиція ЗУАДК-ові, щоб він вибрав кількасот родин, які хотіли б працювати на фармах у Мериленді. Люди, перебуваючи в таборах уже були змучені, подекуди втомлені бездільністю, часто боялися змін, а з тим небезпек, тому й постановили підписати щось навіть у роді однорічного контракту на фармах. По їхньому приїзді, однак показалося, що часто немає для них відповідних приміщень, праця була там важка і довга, винагорода мінімальна, харчі незадовільні, а ще й до цього часу багато з них не тільки, що на фармі, але й взагалі ніколи фізично не працювало. А крім цього вони почали зачувати, що в містах деякі їхні знайомі вже зовсім добре влаштувалися і заробляють незлі гроші. Поволі люди стали виїздити з фарм, іноді й без дозволу. З цієї причини заходили небезпека, що вкоротці американський Уряд припинить погоджуватися на новий наплив еміґрації, тому й ЗУАДК настоював, щоб люди витримали ще цей один рік в праці. А зі свого боку „Самопоміч" у багатьох випадках провірювала стан відносин на фармах, допомагала родинам переноситись до міст та ними опікувалася.

Покликано урядові комісії, провірювано скарги, а тому що додержання контракту не було надто суворе, можна було людям з фарм виїхати. І тоді перед „Самопоміччю" постало велике і як часто непосильне завдання — знайти мешкання і працю для людей, матеріяльно допомогти. Крім цього мала горстка членів цього товариства, враз з давніми еміґрантами, пакувала одягові посилки, висилаючи їх до Европи, а також зорганізувала аматорський гурток, поставивши на сцені „Домаху" Людмили Коваленко-Івченко, а відтак виступала по містах з цією п'єсою, збираючи гроші на допомогу, зокрема на „ашуранси", розшукувала помешкання для новоприбулих тощо.

Хоча ці люди самі дуже тяжко працювали на власне та родин удержання, вони дали доказ величезного зрозуміння для допомоги „брат братові", християнської любови та глибокої жертвенности.

Про історію та труд ЗУАДК-у написав обширну працю д-р Остап Тарнавський п. з. „Брат братові", але книжка — про величезну працю не лише Централі, але також численних Відділів, а відтак Кредитових кооператив, що не тільки досі вдержались, але розбудовуються жертвенною працею соток, тисячів скромних, ідейних — часто безіменних — працівників для добра ближніх — чекає ще на свого автора.

Із вдячности треба згадати з-поміж давніх еміґрантів найбільше заслужених для допомоги новоприбулих еміґрантів, які виходили їм назустріч до пристаней кораблів і на залізничні двірці, а це: бл.п. Іванна Бенцаль та Катерина Пелешок та бл. п. д-р Богдан Карпевич (він працював у Головному бюрі Католицького Комітету) та д-р Павло Дубас, Роман Карбівник та Олена Штогрин, сьогодні вже покійні.

У Відділі „Самопоміч" в Філядельфії працював бл.п. мґр Михайло Мадай. Будучи не вповні здоровим, він не

(Закінчення на стор. 3)

ВІН ПРОМОЩУВАВ ШЛЯХ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

міг фізично працювати. У нього був братанок Ярослав Мадай, людина правдивих християнських чеснот, заробітна платня якого хоча була скромна, він фінансово вповні утримував свого стрийка. Бл.п. мґр Ярослав Мадай, ідейна та громадсько вироблена людина, на протязі двох років працював безплатно у канцелярії „Самопомочі". Завдяки його праці ми виросли на найбільший Відділ у ЗСА; коло 1,500 членів покривало майже половину бюджету Централі, „зеленосвяточна збірка на залишенців" кожного року приносила понад 2,000 долярів, набули власний дім та його сплатили (тепер частина Митрополичої Палати), мали дуже добрі зв'язки з різними урядами у Філядельфії. Кожного дня чекало у канцелярії приблизно 20 чоловіків, що не могли найти жадної праці. Ми старались зробити все, щоб їм допомогти (телефони, листи шукання у пресі), а навіть інж. Яцкевич, в якого є знання англійської мови та динамічна вдача, погодився працювати за мінімальною винагородою в напрямі підшукування праці для інших.

І щойно по двох роках, коли братанок бл.п. Михайла Мадая пішов до війська ми, почали йому платити прямо „символічну винагороду", по 100 дол. місячно. За таку винагороду він працював, мабуть, коло 15 років (за головства автора цієї статті 11 років) та за цей час полагодив безліч різних справ для тисячів громадян Філядельфії та написав також коротку історію Відділу до ювілейного збірника Централі „Самопомочі" . Всі його знали, любили і поважали та влаштували величавий похорон.

Нехай цей скромний спомин буде хоча маленькою винагородою за його виїмкову жертвенну, ідейну працю. Бл. п. Михайло Мадай залишиться у наших споминах, як людина, що посвятила своє життя для добра ближніх і стала прикладом чеснот гідних до наслідування для багатьох суспільно-громадських працівників.

ГАНТЕР КОЛЕДЖ — НЮ ЙОРК

у ВІВТОРОК, 22-го КВІТНЯ 1980 р., о год. 8-ій веч.

влаштовує

КОНЦЕРТ

ЮЛІЯНИ ОСІНЧУК

ПІЯНІСТКИ

ЗАЛЯ: HUNTER COLLEGE PLAY HOUSE

вхід при 68 Street (between Lexington and Park Aves.)

В програмі: ШУБЕРТ, МОЦАРТ, ШОПЕН, ЛІББЕРТ, СКРЯБІН.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в НЮ ЙОРКУ

повідомляє, що

в неділю, 20-го квітня 1980 року в залі дому СУА-УККА в Ню Йорку при 203 Друга Авеню

відбудуться

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Початок о год. 1-ій по пол.

МІЖКРАЙОВІ ВИШКІЛЬНІ ТАБОРИ

ЛІСОВА ШКОЛА

та

ШКОЛА БУЛАВНИХ

відбудуться

від 21-го червня — 5-го липня 1980 р. в горах Кетскіл, коло Гантеру, Н. Й.

- Карти зголошень та інші інформації про вишколи інструкторів пластування можна одержати у місцевих Пластових Станицях.

- Реченець зголошень : 16-го квітня 1980 року.

Організація Оборони Лемківщини 3-ій Відділ в Пассейку, Н. Дж.

влаштовує

ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

в Українській Централі

240 Hope Avenue, PASSAIC, N.J.

в суботу, 12 квітня 1980 р., о год. 9-ій веч.

Оркестра „Темпо"

Управа Т-ва Опіки над Дітьми й Молоддю „Рідна Школа" і Дирекція Школи Українознавства „Рідна Школа" у Філядельфії, Па.

повідомляють оцим, що

в суботу, 26-го квітня 1980 року в приміщеннях Джуніор Менор Коледжу СС. Василіянок

Fox Chase Rd. and Forrest Avenue, JENKINTOWN, Pa.

відбудуться

СВЯТКУВАННЯ ДЛЯ ВШАНУВАННЯ 30-ЛІТТЯ ІСНУВАННЯ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

„РІДНА ШКОЛА"

у Філядельфії, Па.

У програмі цих святкувань —

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ І ЗАБАВА

Коктейл: 6-та год. веч.; Бенкет: 7-ма год. веч.; Забава: 9:30 год. веч.

- Квитки на Ювілейний Бенкет і Забаву: 25 дол. від особи, для шкільної молоді 15 дол. від особи.
- Письмові замовлення прохається слати на адресу: RIDNA SHKOLA, P.O. Box 11001, Philadelphia, Pa. 19141.
- Крім цього можна дзвонити на такі телефони у Філядельфії, Па.
  (215) 242-4692 (п. Нестор СУМ);
  951-1095 (п. Мирослав Лабунька)
  742-3625 (пані Тося Мельничук, під час дня до 5 по пол.)

Прохаємо Вельмишановних Учителів, колишніх і теперішніх, усіх бувших Учнів-Матурантів та їхніх Родичів взяти участь у цьому надзвичайному торжестві. Хай це буде загальна ювілейна зустріч для всіх тих, що кожної суботи на протязі багато років зустрічались у Школі Українознавства.

Ігор Шуст *голова Управи Товариств* — **Марія Одежинська** *директорка школи*

Мирослав Лабунька *голова Ювілейного Комітету*

Товариство Українських Інженерів Америки Головна Управа

при співпраці

Філядельфійського Відділу

влаштовує

в суботу, 19 квітня 1980 р., о год. 1-ій по пол. в Українському Освітньо-Культурному Центрі при 700 Сідар Ровд **в Ебінґтоні**

НАУКОВО-ТЕХНІЧНУ КОНФЕРЕНЦІЮ

і

ДОБРОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ

ПРОГРАМА КОНФЕРЕНЦІЇ

СЕСІЯ І — **„Економічний потенціял України"**
- Проф. д-р В. БАНДЕРА — „Західні тези про економію України".
- Проф. д-р Ф. КУШНІРСЬКИЙ — „Деякі висновки з економічних досліджень на Україні щодо посилення централізації в плянуванні та ефективности виробництва".
- Мґр А. РАСВАЙЛЕР — „Плянування і конструкція найбільшої гідро-електростанції на Дніпрі".

СЕСІЯ ІІ — **„Технічний стан України — поступ чи занепад?"**
- Д-р П. ГЕВКА — „Фізика в Україні і ЗСА".
- Інж. І. ВІТКОВИЦЬКИЙ — „Роля Академії Наук УРСР в розвитку техніки в Україні".
- Д-р Н. СТРОКАТА-КАРАВАНСЬКА — „Одна конкретна постать українського інженера в сьогоднішній Україні".

СЕСІЯ ІІІ — **„Освіта та література в сучасній Україні"**
- Проф. І. КОЛЯСКА — „Дискримінація і русифікація вищої освіти в Україні".
- СВЯТОСЛАВ КАРАВАНСЬКИЙ — „Деякі аспекти сприйняття літератури Самвидаву".

Початок Концерту в 6-ій год. веч. На концерті виступить оперова співачка — сопрано ЛЯРИСА МАҐУН-ГУРИН.

Достойне Громадянство Філядельфії і околиць сердечно запрошують до участи —

ГОЛОВНА УПРАВА І ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКИЙ ВІДДІЛ ТУІА

ДНЯ 28 БЕРЕЗНЯ В БУДАПЕШТІ ЗАКІНЧИВСЯ ХІІ з'їзд комуністів Угорщини, на якому головною темою було, як подає „Радянська Україна" з 29 березня ц.р., „зміцнювати союз і дружбу з СССР, єдність і могутність соціялістичної співдружности", а основною ухвалою треба уважати те, що „Партійний форум знову підтвердив непорушну братерську дружбу комуністів і трудящих соціялістичної Угорщини з КПСС..."

ГАРОЛЬД КОВІНҐТОН, ОДИН ІЗ ЛІДЕРІВ Націонал-соціялістичної партії Америки, відкликав заплановану на 19-го квітня моторкаду вулицями міста Ралей у Північній Каролайні, довідавшись, що ліві екстремісти плянують прислати туди „озброєну боївку". Його партія, однак, плянує влаштувати „Гітлерфест" у повіті Джонстон в обороні 14-ох членів нацистської партії і Ку Клакс Клану, яких обвинувачується у вбивстві п'ятьох членів партії комуністичних робітників під час сутички у Ґрінсборо.

Комітет Українського Фестивалю повідомляє, що

6-ий УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

відбудеться

в суботу, 31-го травня 1980 року

в Garden State Arts Center, Holmdel, N.J.

В програмі 6-го Українського Фестивалю:

11:00 рано: ВІДКРИТТЯ

12:30 по пол.: МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА, в якій виступатимуть: СОНЯ ҐУРАЛЬ зі своїм маріонетковим театром і популярна оркестра „ІСКРА". КОНКУРС МОЛОДИХ ТАЛАНТІВ — участь у конкурсі може брати молодь до 18-го року життя. За дальшими інформаціями: KVITKA, P.O. Box 222, Elizabeth, N.J. 07207

4:00 по пол.: КОНЦЕРТ, в якому виступатимуть: ЯРОСЛАВ СЕМЧИШИН, ЕДВАРД ІВАНКО, ІРЕНА ВЕЛЬГАШ, „ТЕМПО", „РУШНИЧОК" та інші артисти і групи. Квитки можна замовляти в пана МИХАЙЛА ІВАНЦЕВА: UKRAINIAN FESTIVAL, P.O. Box 222, Elizabeth, N.J. 07207, в дні: (201) 761-5977, вечорами: (201) 352-8257.

9:00 веч. — ЗАБАВА в Перт Амбой, Н. Дж. Грають оркестри: „ТЕМПО", „ІСКРА" і „РУШНИЧОК".

28-ий Відділ СУА в Нюарку, Н. Дж.

Субота, 19 квітня 1980 р., о год. 6-та веч.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА

ІРИНИ НОСИК

(ОЛІЇ, КОЛЬОРОВІ ТУШІ, АКРИЛІК, МОЗАЇКИ)

В програмі беруть участь:

ТАЇСА БОГДАНСЬКА — фортепіян; ВОЛОДИМИР ТРИТЯК — скрипка; ВАЛЯ КАЛИН — художнє читання.

Слово про мисткиню — Д-р СТЕПАН ВОРОХ

Заля УНДому в Ірвінґтоні, Н. Дж.

140 Проспект Авеню

Президія Об'єднання Українських Письменників „СЛОВО"

вітає

Почесного Члена нашого Об'єднання

ЙОСИПА ЙОСИПОВИЧА ГІРНЯКА

і його Дружину

ОЛІМПІЮ ОСТАПІВНУ ДОБРОВОЛЬСЬКУ

— заслужених майстрів української сцени, співтворців неперевершеного „БЕРЕЗОЛЯ", постійно творчих діячів української культури

ІЗ ЇХНІМ СЛАВНИМ ВІСІМДЕСЯТП'ЯТИРІЧЧЯМ.

За Президію ОУП „СЛОВО":

ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ *Голова* — *ГРИГОРІЙ КОСТЮК* *Почесний голова*

УЛЯНА ЛЮБОВИЧ-СТАРОСОЛЬСЬКА *Фінансовий секретар*

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПАМ'ЯТІ СПРАВЖНЬОГО ПЕДАГОГА

П'ять років тому, 9-го квітня 1975 року, несподівано і передчасно помер св.п. д-р Василь Стецюк, довголітній професор клясичних мов і культур, науковець і культурно-громадський діяч. Тоді цю болючу втрату для української спільноти газета „Свобода" з'ясувала в окремій редакційній статті під незвичайно влучним заголовком: „Професор, громадянин, людина". Влучність заголовка полягала в окресленні св.п. професора в першу чергу саме як учителя. Лиш один маловідомий епізод його життя підтверджує правильність такого висновку.

Св.п. проф. д-р Василь Стецюк

Весна і літо 1945 року. Разом з фюрером сконав і Третій Райх, а незбагненна сила знищила Гірошіму і Наґасакі та ввела людство в нову атомну добу. В той час, у самому серці Швабії, в районі містечок Міндельгайму й Кавфбойрену, опинилися сотні українців, біженців Другої світової війни. Не зважаючи на тотальну непевність щодо майбутнього, вони з якоюсь дивовижною енерґією організували не тільки своє особисте, але й церковно-товариське життя. В селі Кинґетріді о. Павло Смаль почав кожної неділі відправляти Богослуження, на які сходились вірні з довколишніх сіл — Штеттену, Ляуфдорфу, Оберегу, Унтереґу, Муссенгавзену, Ойтенгавзену. Саме з села Ойтенгавзену, де доля судила опинитися проф. Стецюкові і його родині, на таке перше Богослуження прибув очевидно також св.п. професор. Побачивши, що серед присутніх є багато підлітків середньошкільного віку, він у розмові з батьками цих школярів негайно висловив готовість безкоштовно навчати їхніх дітей, щоб ці діти не тратили марно свого часу.

І так, уже від наступного понеділка, кожного дня, крім неділі, з усієї околиці до Ойтенгавзену сходилося кільканадцять школярів до невеликої хати, в якій ще тільки кілька днів перед тим жили примусові робітники з Франції. Професор Стецюк читав лекції не тільки з клясичних мов і літератур, але й з інших ділянок гуманістичних наук, зокрема українознавства. Через те, що вік і навчальна заавансованість його учнів були різними, він не міг дотримуватися точно визначеної програми. Та в тому була і користь для учнів, бо лекції професора Стецюка перетворились у своєрідні „семінари", на яких він порушував особливо важливі і цікаві теми, часто нав'язуючи їх до щойно минулих подій. Наприклад, його лекція про другу Пунійську війну і перехід військ Ганнібаля через Альпи запам'яталася на все життя, бо, починаючи її, він вказав рукою на засніжені верхи Альпійських гір, віддалених всього за кільканадесят кілометрів від Ойтенгавзену, і подвиг картагенського полководця відразу став перед нашими очима у всій своїй величі...

Подбав професор Стецюк також про поширення знань своїх учнів у ділянці точних наук — математики, фізики, креслення, забезпечившись допомогою в цьому проф. Стефановича й інж. Марущака. При цьому треба підкреслити, що не зважаючи на всю неформальність цієї особливої школи, професор Стецюк не послабив притаманної йому вимогливости до учнів: треба було „кувати", треба було виконувати домашні завдання, треба було таки вчитись. І завдяки саме цій вимогливості, відданості і посвяті — ми, його тодішні учні, роз'їхалися згодом до новостворених у більших скупченнях нашої еміґрації українських гімназій добре підготовані до дальшого навчання.

Сам проф. Стецюк, ще заки наладналась повоєнна комунікація, виїхав з Ойтенгавзену до Авсбурґу і Мюнхену, де при допомозі й впливів проф. д-ра Івана Мірчука, пізнішого ректора УВУ, добився дозволу на відкриття повноправних українських гімназій у Німеччині.

Протягом свого працелюбного життя св.п. професор Василь Стецюк зробив значний вклад у скарбницю науки, але чи не найбільшим досягненням була його педагогічна діяльність у середніх школах і університетах України, Чехо-Словаччини, Німеччини, Америки. Про це можуть посвідчити тисячі і тисячі його колишніх учнів. У п'яті роковини смерти свого покійного Професора вони з вдячністю згадують його світлу Постать.

Цих кілька слів спомину нехай будуть скромним висловом пошани зокрема від його „академіків з Ойтенгавзену"...

Роман Ференцевич

З БЕЙРУТУ, ЛИВАН, ДОНОСЯТЬ ПРО ПОБУТ великої російської делеґації, яка відбула там багато зустрічей і розмов з керівними чинниками і установами Палестинської Визвольної Організації. Тим разом делеґація мала „суспільно-громадський характер", тобто її учасники виступали буцімто від різних громадських організацій в СССР. А тому, що таких незалежних організацій в СССР немає, то це був тільки черговий підступ, під яким ховалися ті самі члени різних державних совєтських установ і органів. Метою делеґації було „закріпити зв'язки з ПВО на терені Ливану і Сирії", іншими словами прив'язати її ще цупкіше до московського воза.

ПЕРШИЙ РАЗ ПІСЛЯ КІЛЬКОХ ДЕСЯТКІВ РОКІВ ворожнечі й боротьби Китай і Тайван щораз менше виступають проти себе і навпаки, покищо в торговельній ділянці принаймні, пропонують різним міжнародним фірмам торгувати з обидвома країнами, Китаєм і Тайваном. Дотепер обидві сторони погрожували різними прикрими наслідками тим, що торгують з другою стороною.

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ

Команда 21-го Окружного Злету Юнацтва СУМ-А

21-ий ОКРУЖНИЙ ВЕСНЯНИЙ ЗЛЕТ

ЮНАЦТВА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ

відбудеться

в суботу і неділю, 24-го і 25 травня 1980 року на Оселі СУМ в Елленвіллі, Н. Й.

Злет проходитиме під кличем „Боротись за Україну — ми волі сини".

Булави Осередків СУМ-А повинні зголошувати учасників до Крайової Управи СУМ в Ню Йорку.

Українське Громадянство просимо до участи.

КОМАНДА 21-го ВЕСНЯНОГО ЗЛЕТУ ЮНАЦТВА СУМ-А

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Відділу ОУА „САМОПОМІЧ"

у Ню Йорку, Н. Й.

відбудуться

у неділю, 27 квітня 1980 р., о год. 1-ій по пол. у власній домівці, 98 Друга Аве., **Ню Йорк, Н. Й.**

зі звичайним порядком річних загальних зборів і вибором делеґатів на Загальний З'їзд ОУА „САМОПОМІЧ".

Увага: Якщо в означеній годині не явиться вимагане статутом число управнених до участи членів, Збори пічнуться 30 хвилин пізніше, не зважаючи на число приявних.

ЗА УПРАВУ ВІДДІЛУ:

Богдан Пастовецький *голова* — **Інж. Іван Гурик** *секретар*

З великим жалем повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 7-го квітня 1980 року, відійшов від нас, по довгій та тяжкій недузі наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ЙОСИФ НОВОТНИЙ

ПОХОРОН — в суботу, 12-го квітня 1980 року на словацькому цвинтарі св. Марії в Лодай, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — ВІКТОРІЯ
дочка — ОЛЬГА з чоловіком і синами
син — ВІКТОР

ВИЗНАЧНІ ПОДІЇ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

* * *

До незвичайних паризьких подій безперечно належить новий український докторат на Сорбоні. Тезу на тему „Західня Україна у міжнародних взаєминах поміж двома війнами", успішно оборонила Ярослава Йосипишин на 700 сторінках належно вдокументованої та логічно арґументованої праці.

Жюрі, складалося, як і за попереднього докторату д-ра В. Косика, з трьох членів: предсідника проф. Дюроселя, Галини Карер д'Анкос та чеха Снейдарека. Цей останній представив працю своєї студентки. Розводячися довго над її „помилковими" твердженнями, він пописувався своїм незнанням предмету, чим і викликав щоразу іронічний сміх у мовчазних присутніх українців і французів. Ось деякі його твердження: докторантка дала багато нових фактів, висвітлила невідомі елементи та інтерпретувала різні погляди, але вона замало послужилася совєтськими джерелами... Щодо Київського князівства, то не знати, чи це була Україна, чи Росія? Вислів Вольтера про Україну, що „змагає до волі", це дух часу, а не історичний факт. У Берестілитовському заключено договір з Москвою, а не з Україною... Підкарпатська „Русь", а не Закарпатська „Україна" і т.п. Усе ж таки треба признати, що це велика праця, до того ж написана з любов'ю до предмету.

Г. Карер-д'Анкос теж заявила, що їй подобалася теза й читала її з приємністю. Проте повинаходила „браки" у бібліографії. Немає твору Амстронга: „Український націоналізм", а зокрема відсутність совєтських „джерел". У праці не сказано, чому не створено України під час Версальської конференції, та взагалі міжнародні справи заторкнено дуже боязко. Шанса України, що її землі зібрані в одну цілість, але існує пропасть між українським романтизмом і реальною політикою. Усе ж теза визначна і вказує на зрілість української нації.

Заключне слово предсідника проф. Дюроселя почалося ствердженням, що після В. Косика, прибуває нова спеціялістка від українських справ на історичному факультеті Сорбони. Її теза „ангажована" очевидно, проте написана спокійним тоном, припала вельми до вподоби. Це фасцинуюча студія! На жаль у нас, у Франції, політологи не знають історії, а історики не докладно поінформовані, щоб витягнути належні висновки з політики. Проте, у другій частині праці, спостерігається деяку наївність у вірі в міжнародні договори. Вільсонові ідеї були тоді запізнілі. Черчілль хотів війни проти большевиків, але Франція була погано поінформована, радше дезінформована. Вона вважала, що Симон Петлюра був большевик! Праця Я. Йосипишин дозволить нам зрозуміти наші помилки. Її треба надрукувати в деякому скороченні. Я їй за неї щиро гратулюю.

Після короткої наради, жюрі проголосило вислід: Ярослава Йосипишин здобула у Сорбоні докторат 3-го ступня, тобто найвищий, з вислідом „дуже добре". Усі присутні з радістю привітали нового „доктора" як теж її батьків, до речі визначних діячів у Бібліотеці ім. С. Петлюри в Парижі.

КОМЕДІЯ „СУЄТА" БУДЕ ПОСТАВЛЕНА В НЮ ЙОРКУ І ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Ню Йорк/Філядельфія. — Український драматичний ансамбль з Торонто „Заграва" поставить комедію на 4 дії Івана Тобілевича „Суєта" (Батьки і Діти) в суботу, 26-го квітня ц.р., у Філядельфії о год. 6-ій вечора в залі Олней Гайскул при Фронт і Данкенон вулицях, а у Ню Йорку в неділя, 27-го квітня о год. 4-ій в залі Стайвезант Гайскул, 345 Схід 15-та вуляця між 1 і 2 евеню.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЬГА СОЛОМКА, членка УНС Відд. 292 св. Івана Хрестителя в Детройті, Міч., померла 17 лютого 1980 р. на 79-му р. життя. Залишила у смутку сина Володимира, сестру Марію Катерину з чоловіком. Похорон відбувся 21 лютого 1980 р. на цвинтарі Ст. Гедвіґ в Дірборн Гайтс, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

ІВАННА ЗБОРИК, членка УНС Відд. 379 св. Григорія в Чікаґо, Ілл., померла 6-го березня 1980 р. на 78-му р. життя. Нар. 1902 р. в Долині, Україна; членкою УНС стала у 1959 р. Залишила у смутку брата Володимира і сестри: Стефанію, Анну, Аделю в Україні і три сестри — Марію, Олену і Евгенію в Польщі та близчу і дальшу родину. Похорон відбувся 10 березня 1980 р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Семків, секр.

СОФІЯ ФОЛЛЕР, членка УНС Відд. 261 Т-ва Україна у Вілліямстави, Н. Дж., померла 4 березня 1980 р. на 49-му р. життя. Нар. 1930 р. у Вілліямстави, Н. Дж.; членкою УНС стала у 1952 р. Залишила у смутку чоловіка Г. Дж., сина Григорія, дві доньки: Карін Р., Гайді-Джо, 5 сестер і 3 братів. Похорон відбувся 8 березня 1980 р. на цвинтарі св. Марії у Вілліямстави, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
П. Аркотин, секр.

ВІРА ДИКОВИЦЬКА, членка УНС Відд. 37 Т-ва Любов у Елізабет, Н. Дж., померла 2 березня 1980 р. на 87-му р. життя. Нар. 1893 р. в Острів, пов. Мінськ; членкою УНС стала у 1935 р. Залишила у смутку родину: Анну, Людмилу, Ольгу, Миколу, Сергія та Антона, 9 внуків і 1 правнука. Похорон відбувся 5-го березня 1980 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Савт Рівер, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Гнатюк, секр.

АННА ОЗИНОВСЬКА членка УНС Відд. 143 Т-ва Любов у Грейт Медовс, померла 8 березня 1980 р. на 84-му р. життя. Нар. 1896 р. в Україні; членкою УНС стала 1946 р. Залишила у смутку синів — Стефана і Реймонда. Похорон відбувся 11 березня 1980 р. на цвинтарі Пеквест Юніон у Грейт Медовс, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна О. Мандзюк, секр.

ВАСИЛЬ ВАСИЛЮК, член УНС Відд. 375 ім. Д. Вітовського у Філядельфії, Па., помер 8 березня 1980 р. на 79-му р. життя. Нар. в Гологанці, п. Долина; членом УНС став у 1929 р. Залишив у смутку дружину Теклю, дочки: Ірену і Мерієн та сина Володимира. Похорон відбувся 12 березня 1980 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Абінґтон.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Тарнавський, секр.

ВАСИЛЬ ЛЕВКО, член УНС Відд. 42 ім. Тараса Шевченка в Пассейку, Н. Дж., помер 7 березня на 64-му р. життя. Нар. 1916 р. у Вербиці, Рава Руська; членом УНС став 1962 р. Залишив у смутку дружину Брониславу, сина Маріяна, Богдана, Станислава-Василя і Джемія. Похорон відбувся 11 березня на цвинтарі св. Марії у Седл Брук, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Головачук, секр.